

РЕШЕНИЕ

№ 1431

гр. София, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 08.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9893** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Б. Р. М., гражданин на Република С. срещу Заповед № О-10495/2019-10-23 на и.д. Председател на Държавната агенция за българите в чужбина /ДАБЧ/, с която на жалбоподателя е отказано издаване на удостоверение за български произход. Навежда доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при съществени процесуални нарушения и неспазване на материалния закон. Счита, че са представени необходимите документи, които доказват българския произход на молителя, тъй като има възходящ който е българин по произход. Моли да бъде отменена оспорената заповед и да бъде задължена ДАБЧ да издаде исканото удостоверение.

В съдебното заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв. Г. поддържа жалбата. Претендира разноси и представя писмени бележки.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за българите в чужбина чрез процесуалния си представител адв. Д. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разноси и представя писмени бележки.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът приема следното от фактическа страна:

Със заявление, подадено на 09.08.2018г. сръбският гражданин Б. Р. М. е поискал от ДАБЧ издаване на удостоверение за български произход. Приложил е към заявлението декларация, че има българско национално съзнание и е с български

произход, тъй като пралядо му, дядо на баща му В. С., [дата на раждане] в [населено място], П., е с български произход.

Видно от копие на официален превод на препис-извлечение от регистъра на родените, издадено в Република С., /л. 16 от делото/ Б. Р. М. е [дата на раждане] в [населено място], Република С. от майка С. М. и баща Р. М..

Според копие на официален превод на препис-извлечение от регистъра на родените, издадено в Република С. на Р. М., последния е [дата на раждане] , в Д., К., Република С. от майка на име Р. М. с предбрачно име – С..

Според копие на официален превод на препис-извлечение на починалите лица на Р. М., същата е [дата на раждане] във Власи, П., Република С. от баща В. С. и майка К. С..

Според копие на официален превод на препис-извлечение на починалите лица на В. С., същият е [дата на раждане] във Власи, П., С..

С оспорената Заповед № О-10495/2019-10-23 на и.д. Председател на Държавната агенция за българите в чужбина е отказано по заявлението на Б. Р. М. издаване на удостоверение за български произход. Мотивите са, че въз основа на приложените документи не може да бъде направен безспорен извод за български произход на заявителя, според изискванията на § 2, т. 1 от Закона за българското гражданство. Поради това на основание чл. 14, ал. 3 от Правилника за дейността на ДАБЧ Председателят на ДАБЧ постановява отказ за издаване на удостоверение за български произход. Позовава се и на чл. 2 и чл. 3 от Закона за българите, живеещи извън Република България.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира и правните си изводи: Жалбата е депозирана в 14-дневния срок за обжалване от процесуално активно легитимирано лице, при наличие на правен интерес, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 2 от Закона за българското гражданство (ЗБГ) в производството по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата за придобиване на българско гражданство се представя и удостоверение за български произход. По силата на същата разпоредба удостоверението за български произход се издава от Държавната агенция за българите в чужбина, респ. нейния председател. С оглед на това и представените по делото доказателства съдът констатира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган в законоустановената форма, поради което същият не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. Същият е в достатъчна степен мотивиран, обсъдени са представените по преписката доказателства, изложени са фактически и правни съображения за издаването на акта, като е направен извода, че от представените документи не може да се направи безспорен извод, че заявителят е българин, живеещ извън пределите на Република България. В този смисъл, съдът счита, че административният акт не страда от липса на форма, съгл. чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Съдът намира, обаче че оспорваната заповед е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила и материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 2 от Закона за българското гражданство (ЗБГ), българското гражданство се урежда от Конституцията на Република България, от закона и от международните договори, които са в сила при настъпването на фактите или събитията, свързани с гражданството. По своето естество начинът на придобиване

на гражданство винаги се свежда до условия (материални предпоставки) и ред (процедура), определени от правото. Законът за българското гражданство под общия титул. "Придобиването на българско гражданство" включва изрично придобиване на българско гражданство по произход (Глава Втора, раздел I), по рождение (Глава Втора, раздел II) и по натурализация (Глава Втора, раздел III). В хипотезата на придобиването на българско гражданство по натурализация законодателят е предвидил няколко алтернативи, една от които е наличието на български произход (чл. 15, ал. 1, т. 1 от ЗБГ). Доколкото българският произход е правнозначим юридически факт, който е от значение за придобиване на българско гражданство, същият се доказва с документ, издаден от български или чужд орган (чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за българите живеещи извън Република България - ЗБЖИРБ) или по исков ред (чл. 3, ал. 2 от ЗБЖИРБ). Следователно, съгласно чл. 15, ал. 2 ЗБГ в процедурата по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата се представя и удостоверение за български произход, издадено от Държавната агенция за българите в чужбина, като в удостоверението се посочват данните, въз основа на които е установен българският произход.

Понятието "лице от български произход" е дефинирано в т. 1 на § 2 от ДР на ЗБГ, съгласно която това е лице, на което поне единият възходящ е българин. Съдебната практика е установила тълкуване на това определение в смисъл, че този възходящ е български гражданин. Понятието "българин", с оглед конституционната уредба на основните начала в държавата, не може да се тълкува с оглед неговото етническо съдържание, а с оглед правното му съдържание - правната и политическата връзка между едно лице и държавата Република България, т. е. българското гражданство (така се посочва в Решение № 11634 от 04.11.2015 г. по адм. д. № 3888/2015 г., III отд. на ВАС, в същия смисъл е и Определение № 14535 от 03.12.2014 г., постановено по адм. д. № 12221/2014 г. на ВАС).

В настоящият случай жалбоподателят е избрал хипотезата на чл. 3, ал. 1, т. 1 ЗБЖИРБ и е сезирал Държавната агенция за българите в чужбина за издаване на удостоверение за български произход.

Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за българите живеещи извън Република България, българският произход се доказва с документ, издаден от български или чужд орган, каквито документи по преписката са налице. В случая, безпротиворечиво се установява от приложените в преписката писмени доказателства, че жалбоподателят има един възходящ – праядо по бащина линия, който е роден във Власи, П., населено място в България към оня момент.

Следва да се отбележи и ноторно известния факт, че към датата на раждане на праядото на жалбоподателя 26.12.1903г. [населено място] и околията попада в територията на България, като едва след подписването на Н. мирен договор, подписан от българска страна от министър – председателя А. С. на 27 ноември 1919 г. в кметството на [парижкото](#) предградие [Н. сюр С.](#), ратифициран на 15 февруари 1920 г., попада в територията на С. като т.нар. Западни покрайнини.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспорената заповед е издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, доколкото при постановяването ѝ административният орган не си е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая, каквото е изискването на чл.35 от АПК. Постановеният отказ за издаване на удостоверение за български произход е и в нарушение на материалноправните разпоредби и не е съобразен с целта на закона.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да се отмени.

Доколкото за произнасянето по заявлението на жалбоподателя не са необходими и други доказателства освен тези, с които административният орган разполага, на основание чл. 174 във вр. с чл. 57, ал. 2 и, ал. 4 АПК, следва да бъде определен 7-дневен срок.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 510 лв. за заплатената държавна такса и адвокатско възнаграждение, съгласно представения в с.з. списък.

Във връзка с изложеното, АССГ, III –то отделение, VII състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № О-10495/2019-10-23 на и.д. Председател на Държавната агенция за българите в чужбина, с която на М. Ъ. Е., гражданин на Турция, е отказано издаването на удостоверение за български произход.

ИЗПРАЩА преписката на председателя на Държавната агенция за българите в чужбина за произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Държавната агенция за българите в чужбина да заплати на Б. Р. М. сумата в размер на 510 лв.(петстотин и десет лв.), представляващи разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: